

sagt fra andre ærede Medlemmers Side, blev udskudt, til den Kommission, som er nedsat, har afgivet sin Betænkning. Denne Kommission har til Opgave, at undergive de nugældende Regler om Statstilskud til Kommunerne samt de Forslag, der ere fremkomne om Ændringer i de omhandlede Regler, en Prøvelse, under hvilken ogsaa bør inddrages de fra Kommunernes Side rejste Krav om Statens Overtagelse af eller Deltagelse i større Omfang end hidtil i forskellige kommunale Byrder (Delinkventomkostninger, Skoleudgifter, de ved nyere sociale Love forarsagede Udgifter o. lign.) Det er denne Opgave, Kommissionen har faaet. Det kan altsaa tænkes, at denne Kommission maaske kan komme til det Resultat, at Staten ikke skal give Statstilskud, men overtage visse Udgifter. Jeg synes derfor, at hele dette Spørgsmaal maa udskydes, indtil Kommissionen har afgivet Betænkning, og jeg tør haabe, at denne Kommission, der er nedsat den 10. Maj 1910, snart kan blive færdig med sit Arbejde. At Fordelingsreglerne nu ere lidet tilfredsstillende, skal jeg kun anføre og til Slutning kun nævne et Eksempel, som fuldt ud illustrerer, at de nugældende Fordelingsregler kun ere meget lidet tilfredsstillende og kunne medføre mærkelige Resultater. Vi have en Landkommune paa Lolland-Falster, som i Fjor fik et Statstilskud paa 2 Gange 30 Øre og i Aar paa 2 Gange 27 Øre. For at faa disse 27 Øre maa Amtet for det første sende et Skema til vedkommende Kommune til Udfyldning, Kommunen maa sende dette Skema ind igen, Amtmænd sender saa en Anvisning ud til Kommunen, og Kommunen maa enten sende denne Anvisning til Amtstuen eller lade en Mand rejse ind til Amtstuen for at hævne Beløbet. Altsaa den billigste Maade, hvorpaa Kommunen kan faa sine 27 Øre, er at dels Amtet, dels Sognekommunen betaler 50 Øre i Porto. Man vil altsaa se, at Fordelingsreglerne, som de nu ere, trænge i høj Grad til Revision.

Jørgen Berthelsen: Paa Foranledning af kommunalt interesserede Mænd i min Hjemegn skal jeg fremkomme med nogle ganske faa Bemærkninger til det forelagte Lovforslag. Der er i § 2, 2det Stykke, en Udtalelse, der lyder saaledes: „Den, hvis Ophold i en Kommune skyldes Udførelsen af et offentlig Hverv, og som samtidig opfylder Betingelserne for at ansættes til personlig Kommuneskat i en anden Kommune her i Riget, bliver ikke at ansættes til personlig Kommuneskat i førstnævnte

Kommune”. I den nugældende Lov er der en Bestemmelse, som lyder saaledes: „saafremt Opholdet der ikke maa forudsættes at ville udstrække sig over hele Skatteaaret”. Denne Bestemmelse er bleven slettet i det forelagte Forslag. Man har enkelte Steder gjort opmærksom paa, at det maa anses for uheldigt, at en Mand, der er konstitueret i et Embede i saa lang Tid, som her er anført, ikke kan sættes i Skat der.

I § 6 hedder det: „Naar en Skatteyder afgaar ved Døden, er hans Bo eller Arvinger forpligtede til at udrede den Del af den ham paalignede Skat, der svarer til Tiden indtil Udløbet af den Maaned, i hvilken han er død; hans efterladte Enke kan derefter ansættes til Skat efter Reglerne for tilflyttede”. De Folk, som have haft med de Sager at bestille, navnlig Ligningsmyndighederne, anse det for at være en Bestemmelse, som til Tider kan komme i Vejen for, at Ligningsmyndighederne efter deres bedste Skøn kunne foretage en Ligning derover. Man vilde foretrække, om der der stod f. Eks. „efter Ligningsmyndighedernes Skøn”.

Med Hensyn til § 10 er der dem, der mene, at den mellemkommunale Beskatning af den Indtægt, der haves ud over 2,500 Kr., kun gælder Folk, der staa i Tjenestevirksomhed og ikke private Folk i deres eget Erhverv, Folk, der drive selvstændig Erhvervsvirksomhed. Jeg er ikke sikker paa, at de have Ret, men der er blevet gjort Bemærkninger om dette Punkt, og jeg vil gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed derpaa. I § 11 staa der i fjerde Stykke, at der til de der omhandlede Skatteydere skal gives *bevislig* Underretning om Skattens Fastsættelse. Dette Ord „bevislig” kan maaske virke uheldigt, f. Eks. hvor der er Tale om en Købstad med adskillige Tusinde Skatteydere, idet der blandt Skatteyderne, som jo i Almindelighed helst ville være fri for at betale Skat, kunde være dem, som vilde unddrage sig deres Skattepligt, hvis der ikke kunde skaffes Bevis for, at de have modtaget Underretning. En anden Redaktion kunde mulig hjælpe ud over dette Forhold.

Ved Bestemmelsen i § 20 undtages Kreditforeninger og Kreditkasser fra Skattepligt, for saa vidt de ikke udbetale Udbytte til Stiftere, Garanter eller Aktionærer. Men der er adskillige Sparekasser her i Landet, hvis Stiftere eller Garanter eller Aktionærer — hvis saadanne findes — heller ikke faa eller nogen Sinde have faaet Udbytte. Jeg skal ikke udtale mig om